

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého, v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. J. K.**, zastoupený Mgr. Jakubem Stanzelem, advokátem sídlem Pražská tř. 1813/3, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) EG.D, a. s., sídlem Lidická 1873/36, Brno (dříve E.ON Distribuce, a. s., sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice), II) CETIN, a. s., sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, III) HOLÝ VRCH HLUBOKÁ, a. s., sídlem Kubelíkova 1548/27, Praha 3, zastoupená Mgr. Matějem Harantou, sídlem Klimentská 1246/1, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2020, čj. KUJCK 55706/2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 9. 2020, čj. 63 A 10/2020-103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Hluboká nad Vltavou, odboru stavebního a stavebního úřadu (dále „stavební úřad“) z 24. 7. 2019, čj. 04685/19/OSSÚ/JPa (dále „prvostupňové rozhodnutí“), byl ve společném územním a stavebním řízení (dále „společné řízení“) podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), schválen stavební záměr žadatele na stavbu pěti dvoupodlažních rodinných domů o třech bytech, přípojky vodovodu, plynu a kanalizace,

zpevněné plochy a oplocení na pozemcích parc. č. XA, č. XB, č. XC a č. XD, vše v katastrálním území H. n. V. (dále „stavební záměr“). Ve výrokové části je vymezen popis záměru, umístění staveb na pozemcích, konstrukční řešení, zdravotní a technické instalace, napojení na technickou infrastrukturu, dopravní řešení a terénní úpravy. V prvostupňovém rozhodnutí jsou stanoveny podmínky pro umístění stavby a pro provedení stavby.

[2] K odvolání žalobce, jako účastníka řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona, žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že do části jeho výroku I. byl doplněn pozemek parc. č. XE v k. ú. H. n. V., a ve vedlejším výroku III. prvostupňového rozhodnutí doplnil podmínky pro provedení stavby převzaté ze závazného stanoviska Magistrátu města České Budějovice, odboru ochrany životního prostředí, z 31. 1. 2019, sp. zn. OOZP/165/2019 Dou, jejichž splnění musí při přípravě a realizaci stavby zajistit žadatel, nebo jeho právní nástupce. Ve změnou nedotčených částech žalovaný prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích shora uvedeným rozsudkem zamítl. Rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelným. Na základě zjištění ze správního spisu přisvědčil závěru správních orgánů, že žalobce podal věcné námitky ve společném řízení opožděně, až po lhůtě stanovené stavebním úřadem. Se správními orgány se krajský soud ztotožnil i v závěru o nepodjatosti vedoucího odboru stavebního a stavebního úřadu (dále „vedoucí stavebního úřadu“). Možný důvod jeho podjatosti pro vztah k původnímu zástupci žadatele, společnosti smrkarch, s. r. o., jejímž jediným jednatelem a společníkem je syn vedoucího stavebního úřadu, pominul již tím, že došlo ke změně zástupce žadatele. Za ryze spekulativní a nepodloženou krajský soud označil konstrukci žalobce o vztahu vedoucího stavebního úřadu k věci spočívající v tom, že byl veden ekonomickým zájmem na výsledku řízení, neboť v případě zamítnutí žádosti by to mělo přímý nepříznivý ekonomický dopad na tuto společnost, potažmo na jeho syna. Žalobce totiž nedoložil žádné konkrétní tvrzení či důkaz o tom, jak mají společnost smrkarch, s. r. o., a žadatel nastaven smluvní vztah. Pokud se námitka podjatosti uplatněná žalobcem ve stavebním řízení v podstatném rozsahu shodovala s již dříve uplatněnou námitkou podjatosti jiného účastníka řízení (Ing. P.), o níž bylo řádně rozhodnuto postupem podle § 14 správního řádu, nebylo nutné ani žádoucí o ní opakovaně samostatně rozhodovat. K porušení procesních práv žalobce pak nedošlo, neboť se námitkou podjatosti jako odvolacím důvodem podrobně zabýval žalovaný. Krajský soud dále poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, podle nichž případná podjatost úřední osoby nepostačí sama o sobě jako procesní vada ke zrušení správního rozhodnutí, neboť podjatost rozhodující úřední osoby by se musela projevit v dalších vadách řízení. Krajský soud však neshledal, že by se stavební úřad či žalovaný dopustili jakékoli nestandardnosti nebo procesní vady, které by se v souvislosti s namítanou podjatostí promítly do hodnocení zákonnosti prvostupňového potažmo napadeného rozhodnutí.

[4] Ve vztahu k námitkám žalobce o nedodržení regulativů v podobě minimální velikosti parcel a nesplnění koeficientu zastavitelnosti pozemků, krajský soud uvedl, že pro pozemky v k. ú. H. n. V., na kterých má být umístěn stavební záměr, se neuplatní obecná úprava obsažená v územním plánu Hluboká nad Vltavou, nýbrž zvláštní úprava vymezená v územním plánu zóny Hluboká nad Vltavou – lokalita Město (dále jen „územní plán zóny Město“), jež obsahuje odlišnou minimální velikost parcel (700 m²) i rozdílný koeficient zastavitelnosti pozemku (35 %). Dle podkladů a projektové dokumentace bude

pokračování

na čtyřech pozemcích o celkové výměře 3 616 m² umístěno pět rodinných domů, přičemž se v souvislosti s provedením tohoto stavebního záměru počítá s přeparcelováním souboru pozemků tak, aby každý z rodinných domů stál na samostatném pozemku s výměrou větší nebo rovnou 700 m² (700 m², 734 m², 728 m², 731 m² a 723 m²). Regulativ podle územního plánu zóny Město proto bude do budoucna splněn.

[5] Krajský soud se dále ztotožnil s přístupem nadřízeného orgánu územního plánování a potažmo žalovaného, který spočívá v tom, že ač je standardně koeficient procenta zastavitelnosti vztahován ke konkrétnímu pozemku, lze v případě koncepčního řešení plochy složené z více pozemků, která je navržena k zastavění jako jeden celek, aplikovat koeficient zastavitelnosti pozemku jednotně na celou takovou plochu. Pro účel posouzení naplnění požadavku míry zastavitelnosti lze takovou plochu totiž považovat za jeden pozemek. Není proto nutné, aby došlo k přeparcelaci pozemků ještě před započítáním samotných prací, resp. i před samotným schválením stavebního záměru, jen aby bylo vyhověno formálnímu požadavku na hodnocení koeficientu zastavitelnosti ve vztahu k jednotlivému pozemku. Požadavek na dodržení koeficientu zastavitelnosti jednotlivých pozemků je tak splněn i v případě, že tomuto koeficientu vyhoví stavební záměr hodnocený souhrnně jako jeden celek ve vztahu k součtu výměr všech jednotlivých pozemků. Takový přístup je dle krajského soudu logický a praktický a v praxi správních orgánů běžný. Celková zastavěná plocha (bez vegetační dlažby, která se nezapočítává) činí 1 259 m², což je 34,8 % celkové výměry všech čtyř pozemků (3 616 m²). Krajský soud provedl i orientační propočet ve vztahu k jednotlivým v budoucnu plánovaným pozemkům. I v tomto případě má koeficient zastavitelnosti za splněný, resp. ve třech případech nepatrně překročený (35,01 %, 35,16 % a 35,55 %), což ovšem není dle krajského soudu rozhodující, neboť se jedná o překročení zanedbatelné, a navíc může být dáno tím, že užil pouze přibližný údaj o výměře zpevněných ploch, který získal prostým aritmetickým dělením celkového údaje 339 m² na pět dílů. Koeficient zastavitelnosti pozemku je tak dodržen jak ve vztahu k souboru čtyř pozemků jako funkčnímu celku, tak i ve vztahu k jednotlivým budoucím pěti pozemkům.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti výroku I. a II. rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem krajského soudu v tomto rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů stěžovatel považuje závěr krajského soudu o souladu stavebního záměru s územním plánem ohledně splnění koeficientu zastavitelnosti pozemku. Odůvodnění v části orientačního propočtu splnění regulativu procentuální zastavitelnosti ve vztahu k jednotlivým v budoucnu plánovaným pozemkům považuje za zcela zmatečné. Nejsou zřejmé důvody, na základě nichž krajský soud dospěl k závěru, že tato žalobní námitka je nedůvodná, tedy že závěry napadených rozhodnutí byly správné.

[8] Dále je nelogický závěr, že koeficient zastavitelnosti pozemku je splněn, i když je ve třech z pěti případů překročen. Závěr, že překročení územního regulativu není rozhodující, jestliže se jedná o překročení zanedbatelné, je nesprávný a v rozporu s principem právní jistoty. Ad absurdum by tímto způsobem mohl každý bez hrozby sankce porušovat povinnosti vyplývající ze závazných právních norem, pokud by šlo o překročení pouze „zanedbatelné“. Limity této zanedbatelnosti, tedy v konečném

důsledku zákonnosti či nezákonnosti právního jednání, by byly stanovovány nikoli závaznými právními předpisy, ale až následně rozhodováním soudů v jednotlivých případech, což je nepřipustné. Pokud pak krajský soud, jak sám přiznal, rozhodl pouze na základě přibližných údajů, ze kterých není možno s jistotou dojít k jednoznačnému závěru, jde o postup rozporný s procesními zásadami soudního řízení, a tedy neústavní.

[9] Stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud nedostatečně a nesprávně vypořádal jeho námitku týkající se podjatosti vedoucího stavebního úřadu spočívající v jeho nežádoucím poměru k věci. Předně uvedl, že námitka nebyla opožděná, neboť nebylo prokázáno, že by ji neuplatnil bez zbytečného odkladu ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu. Nejde ani o pouhou spekulaci, jak uvedl krajský soud, ale o skutečnost, která je objektivně ověřitelná, neboť je dána jeho blízkým příbuzenským vztahem ke zpracovateli podkladů stavebního záměru (včetně projektové dokumentace), na základě nichž byl stavební záměr povolen. Nejedná se ani o pouhý obecný poukaz na možnou podjatost, nýbrž o zcela konkrétní a objektivní důvod, který byl stěžovatelem blíže vysvětlen, mj. poukazem na ekonomický zájem a pravděpodobný vznik odpovědnosti zpracovatele vůči žadateli za případně vzniklou škodu v důsledku neschválení stavebního záměru (např. podle § 2913 občanského zákoníku upravujícího odpovědnost za porušení smluvní povinnosti). Argument krajského soudu, že v řízení nebyl prokázán přesný obsah smluvního vztahu mezi zpracovatelem a žadatelem je pro stěžovatele překvapivý a se zřetelem ke všem známým skutečnostem neměl takové prokazování za nezbytné, přičemž objektivně ani nemohl mít důkazní materiál ve své dispozici. Námitku podjatosti nebylo možné odmítnout pouze s tvrzením, že v době vydání rozhodnutí zpracovatel podkladů již nebyl zástupcem žadatele. Stěžovatel opakovaně poukazoval na podjatost vedoucího stavebního úřadu kvůli jeho poměru k projednávané věci, nikoli ke zpracovateli podkladů jako zástupci účastníka řízení. Nešlo proto o námitku totožnou s tou, již uplatnil jiný účastník stavebního řízení (Ing. P. který namítal podjatost právě z důvodu poměru k zástupci účastníka. Není tak zřejmé, na základě čeho krajský soud dospěl k závěru, že o stěžovatelem uplatněné námitce podjatosti nemuselo být samostatně rozhodnuto postupem dle § 14 správního řádu. Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem krajského soudu, že by prokázání namítané podjatosti nemohlo samo o sobě vést ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.

[10] Osoba zúčastněná na řízení III) [dále „OZNŘ III“], která je právním nástupcem žadatele – osoby zúčastněné na řízení III) před krajským soudem, ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Stěžovatel podle ní v průběhu správního a soudního řízení účelově měnil důvody námitky podjatosti. Původně totiž namítal podjatost vedoucího stavebního úřadu z důvodu jeho poměru k žadateli, resp. jeho zástupci. Až v žalobě zmínil poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům. V kasační stížnosti pak hovořil o poměru k věci skrze poměr k osobě původního zástupce účastníka a současně zpracovatele podkladů. Postup stěžovatele se proto jeví jako účelově obstrukční. Byl-li tu důvod podjatosti pro poměr k zástupci účastníka, tak pominul tím, že došlo ke změně zástupce. Rozhodnutí ve věci tak učinila úřední osoba, která podjatá nebyla. Důvodem podjatosti nemohl být ani poměr vedoucího stavebního úřadu k věci, neboť ten nebyl účastníkem řízení, ani není rozhodnutím dotčen na svých právech. Tvrzení o možných nepříznivých ekonomických dopadech pro syna vedoucího stavebního úřad, je mylné, neboť dokumentace je bez vad.

[11] Krajský soud podle OZNŘ III) svůj závěr o souladu stavebního záměru s územním plánem správně založil na posouzení stavebního záměru jako „komplexního řešení celého území“, pro něž byl koeficient zastavitelnosti stanovený na 35 % splněn. Nelze mu proto

pokračování

vyčítat provedení orientačního propočtu (ve vztahu k jednotlivým pěti plánovaným pozemkům) založených na jistém odhadu, neboť to učinil pouze nad rámec a tedy nadbytečně. Pokud pak stěžovatel nesouhlasí se způsobem a výstupy orientačního propočtu, napadá úvahy a skutková zjištění, na nichž rozsudek krajského soudu nestojí.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasačních námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Míří-li tedy kasační stížnost pouze do omezené části důvodů rozsudku krajského soudu či je kuse zdůvodněna, je tím předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (rozsudek NSS z 3. 12. 2020, čj. 7 Afs 251/2020-29, bod 11 a tam citovaná judikatura).

[15] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů (k nepřezkoumatelnosti podrobněji srov. rozsudek NSS ze 4. 3. 2022, čj. 5 As 158/2021-36, bod 18) v části orientačního propočtu splnění koeficientu zastavitelnosti ve vztahu k jednotlivým v budoucnu plánovaným pozemkům, jakož i námitkou nesprávného právního posouzení této otázky.

[16] Krajský soud se s námitkou nedodržení koeficientu zastavitelnosti podrobně vypořádal v bodech 48 až 61 rozsudku. Ohledně této kasační námitky je stěžejní, že krajský soud svůj závěr založil v první řadě na posouzení stavebního záměru z pohledu „komplexního řešení celého území“, pro nějž byl koeficient zastavitelnosti stanovený na 35 % splněn. Na základě korektního výpočtu dospěl k přesnému výsledku, tj. že celková zastavěná plocha činí 34,8 % celkové výměry pozemků (bod 54 rozsudku), a proto shledal obě napadená rozhodnutí správnými a žalobní námitku v této části nedůvodnou. Není tak pravda, jak namítá stěžovatel, že krajský soud rozhodl pouze na základě přibližných údajů, ze kterých není možno s jistotou dojít k jednoznačnému závěru. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tento klíčový závěr a hlavní rozhodovací důvod stěžovatel kasační stížností žádným způsobem nenapadl (nenamítl jeho nepřezkoumatelnost ani nesprávnost). Své kasační námitky směřoval výhradně do orientačního propočtu ve vztahu k jednotlivým v budoucnu plánovaným pozemkům, tedy mimo hlavní rozhodovací důvod napadeného rozsudku, jenž však na úvahách a skutkových zjištěních pro účely orientačního propočtu nestojí, jak přiléhavě zmínila i OZNŘ III) ve svém vyjádření. Námitky proti orientačnímu propočtu jsou proto nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírají o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (obdobně rozsudek NSS z 12. 5. 2021, čj. 8 As 124/2019-46, body 67 a 68, či usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 12). K této části kasační argumentace se proto Nejvyšší správní soud nemůže vyjadřovat.

[17] Ohledně kasační námitky stran podjatosti vedoucího stavebního úřadu je třeba předně uvést, že stěžovatel ve správním řízení (jak v rámci námitek z 12. 7. 2019 tak i v odvolání, v němž původní námitku zkopíroval) výslovně uvedl, že namítá podjatost vedoucího stavebního úřadu pro jeho poměr k žadateli, resp. jeho předchozímu zástupci,

jakož i pro jeho poměr k věci. Ačkoli totiž byl zástupce žadatele změněn, nelze podle stěžovatele pominout, že podklady, na základě kterých bylo řízení zahájeno, zpracovala společnost smrkarch, s. r. o., jejímž jediným jednatelem a společníkem je syn vedoucího stavebního úřadu. Tato společnost, resp. syn vedoucího stavebního úřadu, má tedy nepochybný ekonomický zájem na kladném výsledku řízení. Lze tak pochybovat o nepodjatosti vedoucího stavebního úřadu, jakož i o nepodjatosti všech jeho podřízených.

[18] Krajský soud se otázkou podjatosti vedoucího stavebního úřadu zabýval v několika rovinách. Nejprve uvedl, že po vypovězení plné moci již společnost smrkarch, s. r. o., žadatele nezastupovala a tudíž je vztah vedoucího stavebního úřadu k zástupci žadatele vyloučen. Následně se krajský soud zabýval částí námitky poukazující na vztah ke zpracovateli projektové dokumentace, tedy vztah vedoucího stavebního úřadu k věci pro jeho ekonomický zájem na výsledku řízení. Tuto konstrukci krajský soud označil za spekulativní a nepodloženou. Krajskému soudu chyběl jakýkoli důkaz o tom, jak je nastaven smluvní vztah mezi společností smrkarch, s. r. o., a žadatelem. Projektovou dokumentaci navíc považoval za kompletní a splňující zákonné požadavky. Vyjádřil se i k procesní stránce věci a ztotožnil se s argumentací žalovaného, že pokud se námitka podjatosti v podstatném rozsahu shodovala s námitkou podjatosti dříve uplatněnou jiným účastníkem, o níž bylo řádně rozhodnuto, není třeba o opakované námitce znovu rozhodovat. Dále krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (konkrétně rozsudek NSS z 9. 3. 2016, čj. 3 As 15/2016-47, a nálezy ÚS z 2. 4. 2013, zp. zn. Pl. ÚS 30/09) uvedl, že vydání prvostupňového rozhodnutí podjatou osobou obecně nemusí samo o sobě vést ke zrušení takového rozhodnutí a je třeba posoudit další souvislosti. Podjatost úřední osoby by se tedy musela projevit v dalších vadách řízení. Takové vady však krajský soud neshledal.

[19] Se stěžovatelem lze souhlasit, pokud se ohrazuje proti závěru krajského soudu o spekulativní povaze námitky podjatosti. Jeho námitka nebyla spekulativní, ale byla založena na rozumné konstrukci vycházející z toho, že stavební úřad ve společném územním a stavebním řízení přezkoumává předložené podklady, zejména ověřuje, zda je projektová dokumentace úplná, přehledná, zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, zda je zajištěn veřejný přístup ke stavbě a podobně (§ 94o odst. 2 stavebního zákona). Takové důvody námitky podjatosti nelze mít za zjevně nesrozumitelné či nesmyslné. Stejně tak není třeba požadovat, aby stěžovatel takovou námitku podjatosti doložil například smlouvou mezi žadatelem a zpracovatelem projektové dokumentace.

[20] Oproti tomu nelze dát stěžovateli za pravdu v tom, že by krajský soud formalisticky odmítl námitku podjatosti s argumentem, že nejde o tvrzený vztah k věci, ale pouze ke zpracovateli projektové dokumentace. Bod 34 rozsudku, ze kterého v této souvislosti stěžovatel cituje, je totiž rekapitulací závěrů žalovaného a nikoli názorem samotného krajského soudu. Takový závěr tedy (jak je patrné z bodu [18] tohoto rozsudku) krajský soud vůbec neučinil. V kasační stížnosti přitom stěžovatel musí polemizovat právě se závěry krajského soudu. Jiné námitky jsou nepřipustné a Nejvyšší správní soud se jimi nezabývá (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Ani k této části kasační argumentace se proto Nejvyšší správní soud nemůže vyjadřovat.

[21] Jde-li o argumentaci poukazující na to, že námitka stěžovatele nebyla shodná s námitkou jiného účastníka řízení Ing. P., neboť stěžovatel uvedl další skutečnosti nad rámec těch, které uplatnil jiný účastník řízení, je třeba poukázat na to, že z rozsudku krajského soudu plyne, že si toho byl vědom. Pokud by byl jiného názoru, jistě

pokračování

by se k námitce podjatosti stěžovatele věcně nevyjadřoval. Je však pravdou, že krajský soud k procesní stránce věci poznamenal, že se ztotožnil s argumentací žalovaného, že pokud se námitka podjatosti v podstatném rozsahu shodovala s námitkou podjatosti dříve uplatněnou jiným účastníkem, o níž bylo řádně rozhodnuto, není třeba o opakované námitce znovu rozhodovat. Krajský soud však dodal, že námitkou podjatosti se jako odvolacím důvodem následně podrobně zabýval žalovaný a proto nemohlo dojít k porušení procesních práv žalobce. Namítá-li tedy stěžovatel, že z rozsudku není zřejmé, na základě jakých skutečností krajský soud dovodil, že o námitce nemuselo být rozhodováno, je z jeho rozsudku patrné, že to nebyla skutečnost, že se obě námitky shodovaly, ale to, že se danou námitkou (v rozsahu přesahujícím námitku jiného účastníka řízení) zabýval žalovaný v odvolacím řízení. Tento závěr ale stěžovatel již v kasační stížnosti nenapadá, a proto se touto otázkou Nejvyšší správní soud nezabývá.

[22] Stěžovatel dále brojí proti závěru, že krajský soud přisvědčil argumentu žalovaného, že námitka podjatosti byla opožděná. Takový závěr nicméně v rozsudku krajského soudu uveden také není. Pokud stěžovatel tento závěr dovozuje z věty uvozující bod 15 rozsudku krajského soudu, v níž krajský soud na úvod svých úvah k námitce podjatosti konstatuje, že se ztotožnil s hodnocením žalovaného, pak se mýlí. Ani žalovaný, byť určité pochybnosti o včasnosti námitky podjatosti naznačil, takový závěr nevyslovil a své úvahy na něm nepostavil.

[23] Ačkoli se Nejvyšší správní soud neztotožnil s dílčím závěrem krajského soudu, že námitka podjatosti odůvodněná ekonomickým zájem vedoucího stavebního úřadu na výsledku řízení spočívajícím v tom, že projektovou dokumentaci zpracovával jeho syn, byla spekulativní a nepodložená, není namístě jeho rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Krajský soud totiž svůj závěr o nedůvodnosti dané žalobní námitky nepostavil jen na tomto zpochybněném závěru. Dodal totiž úvahu, že i kdyby bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno podjatou osobou, nemusí to samo o sobě vést ke zrušení takového rozhodnutí a je třeba posoudit další souvislosti. V dané věci by se podjatost úřední osoby podle krajského soudu musela projevit v dalších vadách řízení, ty však krajský soud neshledal. Tento jeho závěr nicméně stěžovatel v kasační stížnosti žádnou relevantní argumentací nenapadl. Zatímco k dílčím otázkám vedl konkrétní polemiku (viz výše), s tímto závěrem vyslovil pouze stručný nesouhlas s tím, že je zjevné, že započatá stavba, která by na základě nesprávně zpracované dokumentace nedávala dostatečné bezpečnostní záruky obyvatelům rodinných domů umístěných ve svahu pod ní, je skutečností, pro kterou jsou žalobcova práva přímo ohrožena. Z této zmínky ovšem není zřejmé, o jaké bezpečnostní záruky se má jednat a v čem je tedy předložená projektová dokumentace vadná, resp. co stěžovatel danému řízení vytýká. Vůči projektové dokumentaci, resp. bezpečnosti záměru, přitom nesměřovala ani žádná další kasační námitka. V kasační stížnosti tedy stěžovatel neuvedl nic, co by dostatečně konkrétně zpochybnilo závěr krajského soudu. Za takové situace není úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatele domýšlet, proč by názor krajského soudu neměl obstát, resp. v čem spočívá jeho nesprávnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému, který měl ve věci úspěch

a měl by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[26] Osoby zúčastněné na řízení I), II) ani III) nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. května 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu